

Arrest

nr. 184 824 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 februari 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 november 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 februari 2014 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond

Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.11.2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

G.A.(...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

(...)

+ haar minderjarige dochter: G.R. (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende die toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Betreffende de medische elementen aangehaald door Gadaeva, Rayana aangehaald in aanvraag 9ter (dd.18.11.2008):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor Gadaeva, Rayana die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 17.02.2014 in gesloten omslag).

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Betreffende de medische elementen aangehaald door Gadaeva, Ayna aangehaald in aanvraag 9ter (dd.18.11.2008):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Betrokkene haalt medische elementen aan. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 17.02.2014 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en stelt dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van land van verblijf, Polen en dat er geen bezwaar is om te reizen.

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

1.3. Op 18 februari 2014 treft de verwerende partij eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: G.A. (...)

nationaliteit: Russische Federatie

+ minderjarig kind : G.R. (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”

2. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting doet de verwerende partij afstand van de exceptie van ontvankelijkheid van het beroep opgeworpen in de nota met opmerkingen voor zover het beroep is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat deze niet meer moet worden besproken.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Haar eerste middel formuleert verzoekster als volgt:

“Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht).

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Schending art. 3 EVRM.”

Zij betoogt als volgt:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte niet geantwoord op nochtans zeer pertinente argumentatie van doorslaggevend belang die werd opgenomen in het verzoekschrift tot medische regularisatie.

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 17.02.2014.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen dienaangaande, doch zich beperkt heeft tot het stellen dat er wel degelijk sprake is van bepaalde medische problemen zijn, maar de medische behandeling in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zouden zijn.

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is;

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van verzoekster, te stellen dat er geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand van verzoeker, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoeker aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoekster, is er manifeste schending van art. 9 TER VW en tevens de rechten van verdediging aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door "[d]e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft."

3.4. Concreet houdt deze bepaling in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een

onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

3.5. De eerste bestreden beslissing stelt in eerste instantie dat de medische elementen aangehaald door G.R. niet kunnen worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning toe te kennen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er wordt hierbij verwezen naar het advies van de arts-adviseur van 17 februari 2014. De Raad gaat ervan uit dat dit niet wordt betwist door de verzoekende partij. Immers werd het verzoekschrift niet ingediend door verzoekster als wettelijk vertegenwoordiger van G.R. en bij het verzoekschrift wordt ook slecht het advies van de arts-adviseur gevoegd betreffende verzoekster. Dit deel van de eerste beslissing blijft derhalve overeind.

3.6. De eerste bestreden beslissing stelt in tweede instantie dat de medische elementen aangehaald door verzoekster niet kunnen worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning toe te kennen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er wordt hierbij verwezen naar het advies van de arts-adviseur van 17 februari 2014

Dit advies, dat wordt geacht deel uit te maken van de eerste bestreden beslissing en waarvan verzoekster een kopie toevoegt aan haar verzoekschrift, luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 18.11.2008.

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- Medisch getuigschrift d.d. 17/09/2007, opgesteld door dr. Vadim Telukov, psychiater.*
- Medisch getuigschrift d.d. 12/06/2008, eveneens opgesteld door dr. Vadim Telukov.*
- 2 medische getuigschriften d.d. 15/07/2008, opgesteld door dr. Bea Vallaey - Turowska, huisarts.*
- Medisch getuigschrift d.d. 28/10/2011, eveneens opgesteld door dr. Vadim Telukov.*
- Medisch getuigschrift d.d. 20/04/2012, eveneens opgesteld door dr. Vadim Telukov.*

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 20/04/2012.

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt dat deze 42-jarige vrouw in de periode augustus 2007 - april 2012 ambulante psychiatrische zorgen kreeg bij dr. Telukov in het kader van medisch-psychologische klachten ten gevolge van traumatische oorlogservaringen: in het medisch getuigschrift van 20/04/2012 vermeldde dr. Telukov als psychiatrische diagnose een intense en moeilijk hanteerbare chronische gemengde stoornis van emoties en gedrag; er was hierbij sprake van een grote lijdensdruk.

Het betrof een behandeling met psychotherapie (gericht op traumabegeleiding) en psychofarmaca (symptoomonderdrukkende medicatie); stof- en/of merknamen zijn evenwel niet gespecificeerd in de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften.

In het medisch getuigschrift van 12/06/2008 bevestigde dr. Telukov dat de betrokkene sinds augustus 2007 op zijn raadpleging gevolgd werd; dr. Telukov vermeldde in dit medisch getuigschrift verder dat de behandeling moeizaam verliep wegens grote bijkomende zorgen in verband met de illegale status. In het aanvullende medisch getuigschrift van 28/10/2011 bevestigde dr. Telukov dat de betrokkene nog altijd regelmatig ambulante gezien werd, dat - rekening houdend met de lang gekende problematiek - ernstige decompensaties tot de mogelijkheden behoorden, dat de betrokkene behandlungsbehoefte bleef, dat een veilige omgeving daarvoor een voorwaarde was en dat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling lang was gezien de ernst van de klachten en de bijkomende sociale problematiek. In het aanvullende medisch getuigschrift van 20/04/2012 attesteerde dr. Telukov dat de betrokkene nog steeds in een labiel evenwicht verkeerde, dat haar situatie niet veranderd was, dat zij in zijn ogen even ziek was, dat reizen naar het herkomstland onmogelijk was teneinde re- traumatisering te voorkomen en dat de traumabehandeling naar verwachting nog lang zou moeten duren.

We beschikken niet over aanvullende medische (psychiatrische) getuigschriften in verband met de precieze aard van betrokkenes psychofarmacologische behandeling en/of aangaande de verdere evolutie van het psychiatrisch toestandsbeeld en de verdere psychiatrische zorgen na april 2012. Uit de voorgelegde medische getuigschriften blijkt alleszins ook niet dat in deze context een hospitalisatie psychiatrie noodzakelijk gebleken is, in verband met een eventuele psychotische decompensatie of een

eventuele reële suïcidedreiging. Door de betrokkene werden in deze context ook na april 2012 geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen ter beschikking gesteld.

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen; er blijkt in het bijzonder niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele psychotische toestand of een actuele reële suïcidedreiging en van een huidige (noodzaak tot) hospitalisatie psychiatrie in dit verband. We noteren dat dr. Telukov in het medisch getuigschrift van 20/04/2012 vermeldde dat reizen naar het herkomstland onmogelijk was teneinde re-traumatisering te voorkomen; we dienen in deze context evenwel op te merken dat de betrokkene een verblijfstitel in Polen bekwam en aldaar erkend werd als politiek vluchteling.

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat mantelzorg op dit ogenblik strikt medisch vereist is bij de betrokkene.

Wat betreft de beschikbaarheid van de medische behandeling en opvolging in het land van verblijf, Polen:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

-Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank:

o van International SOS van 12/07/2013 met het uniek kenmerknummer BMA-4903.

-Informatie bekomen via <http://www.cskmswia.pl/> (geraadpleegd op 06/02/2014).

-Informatie bekomen via <http://www.ipin.edu.pl/wordpress/> (geraadpleegd op 06/02/2014).

-Informatie afkomstig uit een geneesmiddeldatabank van het Office for Registration of Medicinal Products, Medical Devices and Biocidal Products, bekomen via <http://www.urpl.gov.pl/> (geraadpleegd op 06/02/2014): antidepressiva zoals paroxetine (bijvoorbeeld merknaam Paroxetine-1A Pharma) en mirtazapine (bijvoorbeeld merknaam MirtaMerck), antipsychotica zoals haloperidol (bijvoorbeeld merknaam Haloperidol WZF) en quetiapine (bijvoorbeeld merknaam Seroquel XR) en benzodiazepines zoals bijvoorbeeld diazepam (een benzodiazepine die gebruikt wordt als anxiolyticum (een geneesmiddel dat angst en onrust vermindert)) (bijvoorbeeld merknaam Relanium) en lorazepam (een benzodiazepine die gebruikt wordt als anxiolyticum en als hypnoticum (slaapmiddel)) (bijvoorbeeld merknaam Lorafen) komen hierin voor.

Uit deze informatie blijkt dat psychotherapie beschikbaar is in Polen. Psychofarmaca zijn beschikbaar in Polen: bijvoorbeeld antidepressiva zoals paroxetine en mirtazapine, antipsychotica zoals haloperidol en quetiapine, benzodiazepines zoals diazepam en lorazepam. Psychiatrische zorgen (ambulant en via hospitalisatie) zijn beschikbaar in Polen.

Wat betreft de toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging in het land van verblijf, Polen:

-Verwijzend naar de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf d.d. 17/02/2014:

"De volgende personen hebben recht op gratis gezondheidszorg op het grondgebied van Polen: personen die onder een algemene gezondheidsverzekering vallen (verplicht of vrijwillig); andere dan verzekerde personen, die voldoen aan het inkomenscriterium dat bij de wet op de sociale bijstand is vastgesteld, mits zij Pools staatsburger zijn. Vluchtelingen komen ook in aanmerking voor een ziektekostenverzekering. Voor hen gelden dezelfde voorwaarden als de burgers van Polen. Iedere rechthebbende die tijdelijk in Polen verblijft, heeft recht op medische zorg op de volgende gebieden: medische basiszorg, externe consulten bij specialisten, ziekenhuisopname, tandheelkundige zorg en ziekenvervoer en reddingsacties. Op de officiële lijst van geneesmiddelen worden drie categorieën farmaceutische producten onderscheiden: basisgeneesmiddelen, speciale aanvullende geneesmiddelen en de overige geneesmiddelen, die volledig door de verzekerde wordt betaald. In ziekenhuizen worden geneesmiddelen gratis verstrekt.

Volgens de Poolse site Migrant.info.pl kunnen verschillende groepen buitenlanders genieten van gezondheidszorg gefinancierd door de overheid (National Health Fund (NFZ)):

1. Buitenlanders die tewerkgesteld zijn in Polen

"In Poland, all legally employed individuals, including foreign nationals, must possess health care coverage, which means that the employees and their immediate family (spouse, children not subject to the health care insurance obligation - for example because they do not work) may free of charge benefit from the public and non-public healthcare services."

2. Vluchtelingen (status moet toegekend zijn in Polen)

"refugees (refugee status must be recognised in Poland) and foreigners under subsidiary protection and participants in the 12 month long integration program in cooperation with the district family help center."

Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E. V.R.M. (ArresSt nr. 81574 van 23 mei 2012) "

Uit deze informatie kunnen we besluiten dat er geen bezwaren zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van verblijf, Polen.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de beschreven psychiatrische problematiek bij de betrokkene (intense en moeilijk hanteerbare chronische gemengde stoornis van emoties en gedrag met grote lijdensdruk, ten gevolge van traumatische oorlogservaringen), zoals hierboven beschreven, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Polen.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van verblijf, Polen."

3.7. Verzoekster is van oordeel dat de arts-adviseur geen standpunt heeft ingenomen aangaande de wijze waarop de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het land van verblijf, wat volgens verzoekster *"ten zeerste van belang is"*. Zij is van oordeel dat terugkeer geen neutraal gegeven zou zijn voor haar ziekte-toestand, *"wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoeker aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan"*.

3.8. Het komt de Raad voor dat verzoekster die van oordeel is dat het *"ten zeerste van belang is"* dat de arts-adviseur een standpunt inneemt aangaande de wijze waarop de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het land van verblijf, aanduidt op grond van welk medisch attest zij die verwachting koestert, quod non. Het volstaat te dezen niet om dienaangaande een persoonlijke overtuiging te ventileren. Verder blijkt uit het advies van de arts-adviseur dat verzoekster na april 2012 geen gegevens meer heeft bijgebracht aangaande haar medische situatie. Verzoekster betwist dit niet in haar verzoekschrift. De arts-adviseur komt dan tot het besluit, *"We beschikken niet over aanvullende medische (psychiatrische) getuigschriften in verband met de precieze aard van betrokkenes psychofarmacologische behandeling en/of aangaande de verdere evolutie van het psychiatrisch toestandbeeld en de verdere psychiatrische zorgen na april 2012. Uit de voorgelegde medische getuigschriften blijkt alleszins ook niet dat in deze context een hospitalisatie psychiatrie noodzakelijk gebleken is, in verband met een eventuele psychotische decompensatie of een eventuele reële suïcidedreiging. (...) Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen; er blijkt in het bijzonder niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele psychotische toestand of een actuele reële suïcidedreiging en van een huidige (noodzaak tot) hospitalisatie psychiatrie in dit verband. We noteren dat dr. Telukov in het medisch getuigschrift van 20/04/2012 vermeldde dat reizen naar het herkomstland onmogelijk was teneinde retraumatisering te voorkomen; we dienen in deze context evenwel op te merken dat de betrokkene een verblijfstitel in Polen bewam en aldaar erkend werd als politiek vluchteling."* Dus zelfs indien verzoekster bij haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag een medisch attest zou hebben bijgebracht waarop staat vermeld dat de actuele pathologie zal evolueren bij terugkeer naar het land van verblijf – wat niet blijkt – dan nog maakt zij niet aannemelijk dat zij vooralsnog een standpunt dienaangaande kan eisen van de arts-adviseur als die in zijn advies van 17 februari 2014 vaststelt dat er na april 2012 geen enkel medisch getuigschrift of stuk wordt aangebracht dat haar medische situatie in kaart brengt. Te dezen dient erop te worden gewezen dat uit artikel 9ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen toekomt om alle nuttige en recente inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De bewijslast ligt dus bij de aanvrager. Hieruit dient redelijkerwijs te worden afgeleid dat het de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen ook toekomt om de verwerende partij op de hoogte te houden van de stand van zaken inzake zijn ziekte of pathologie en bijbehorende behandelingen (cf. RvS 24 augustus 2012, nr. 8945 (c)), quod non in casu.

Het eerste middel is ongegrond.

3.9. Verzoekster formuleert haar tweede middel als volgt:

“Schending art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Zij betoogt als volgt:

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“ De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...).”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeldende die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig en zekerlijk niet afdoende.

Verwerende partij beperkt zich ertoe te verwijzen naar algemene informatie inzake de beschikbaarheid van zorgen en opvolging in het land van herkomst en een algemene informatienota Toegankelijkheid voor wat betreft de Russische Federatie in het algemeen.

Zelfs in deze Algemene nota wordt erkend dat het één en ander geenszins zo rooskleurig is als voorgesteld wordt.

Dergelijke naar algemene bronnen over de algemene toestand in Polen in het algemeen kan geenszins enige voldoende algemene verwijzing motivering zijn.

Dat er in dit verband dient vastgesteld te worden dat er verwezen wordt naar passages uit de Nota Toegankelijkheid in de Engelse taal, waarvan de inhoud nochtans van primordiaal belang is, en zich de vraag stelt of zich hier niet ambtshalve de nietigheid van het advies dient vastgesteld te worden wegens schending van de taalwetgeving minstens de motiveringsplicht alleen al om deze reden.

Dat bovendien blijkt dat de toegankelijkheid tot medische zorgen geenszins gegarandeerd is voor verzoekster, in die zin dat in het medisch advies zelf wordt gesteld dat bepaalde medicamenten dienen betaald te worden en het nu juist de medicamenten zijn die verzoekster behoeft die volledig dienen betaald te worden.

Dat evenwel deze medicamenten onbetaalbaar zijn voor verzoekster die slechts over minimale inkomsten beschikt en bovendien er nog dient rekening gehouden te worden met de etnische Tsjetsjeense origine van verzoekster waardoor zij in Polen overal op de laatste rij komt te staan.

Dat integendeel er bovendien nog steeds infiltraties zijn door de Russische inlichtingendiensten in Polen waarbij bepaalde afrekeningen plaatsvinden en in het algemeen de situatie voor Tsjetsjeende vluchtelingen nog steeds zeer onveilig is te noemen.

Er werd ook in het medisch advies enkel gesteld dat de actuele medische aandoening geen medisch bezwaar uitmaakt tegen terugkeer naar het land van verblijf, doch geenszins standpunt ingenomen inzake de evolutie van deze pathologie na terugkeer.

Het is nochtans van essentieel belang te weten welke de gevolgen zullen zijn op de pathologie na een terugkeer, aangezien het ook op het ogenblik is nadat de terugkeer heeft plaatsgevonden, dat de schending al dan niet van art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld.

Alles berust op blote beweringen, dat er wel behandeling zal zijn, en dat deze wel toegankelijk zal zijn, doch zonder evenwel enig concreet behandelingsvoorstel (door wie, waar, wanneer?).

Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster zou moeten afwijzen.

3.10. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De eerste bestreden beslissing die samen moet worden gelezen met het advies van de arts-adviseur waarop zij is gesteund, bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen die verzoekster toelaten er zich met kennis van zaken tegen te verweren. Haar overtuiging dat de motivering van de eerste bestreden beslissing “op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig en zekerlijk niet afdoende” is, toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.11. De arts-adviseur komt met een verwijzing naar diverse bronnen tot de conclusie dat psychotherapie en psychofarmaca evenals psychiatrische zorgen (ambulant en via hospitalisatie) beschikbaar en toegankelijk zijn in Polen, zijnde het land waar verzoekster werd erkend als vluchteling.

3.12. Verzoekster is van oordeel dat de arts-adviseur zich beperkt tot een “algemene verwijzing naar algemene bronnen over de algemene toestand in Polen in het algemeen” maar het advies beperkt zich niet tot een verwijzing naar bronnen. De arts-adviseur trekt hieruit conclusies voor verzoeksters geval. Dergelijke algemene kritiek van verzoekster op de door de arts-adviseur gehanteerde bronnen volstaat te dezen niet. Het komt verzoekster toe om concreet te preciseren waarom zij gelet op haar pathologie, ondanks de door de arts-adviseur getrokken conclusies uit de door hem geciteerde bronnen niet kan rekenen op beschikbare en toegankelijke medicatie en zorgen, quod non.

3.13. Verzoekster bekritiseert een verwijzing in het advies van de arts-adviseur “naar passages uit de Nota Toegankelijkheid in de Engelse taal” doch de Raad leest enkel Nederlandstalige uitleg over deze “Nota toegankelijkheid” in het advies van de arts-adviseur zodat verzoekster niet kan voorhouden niet te begrijpen waarover dit handelt. Voor zover dient te worden begrepen dat verzoekster valt over de in het Engels opgestelde voetnoten in het advies van de arts-adviseur, dient de Raad op te merken dat dit geen aanleiding kan geven tot het ambtshalve vaststellen van de nietigheid van het advies wegens schending van de taalwetgeving zoals verzoekster eist in haar verzoekschrift. Deze voetnoten verwijzen naar in het Engels opgestelde rapporten. In een medische context zijn echter vele rapporten opgesteld in het Engels. De conclusies die de arts-adviseur trekt uit deze rapporten zijn opgesteld in het Nederlands zodat verzoekster ervan kennis kan nemen en zich erop kan verdedigen. Het gegeven dat er

specifiek voor de doelgroep waaronder verzoekster valt, namelijk *“Vluchtelingen (status moet toegekend zijn in Polen)”* er nog aan toegevoegd wordt, *“refugees (refugee status must be recognised in Poland) and foreigners under subsidiary protection and participants in the 12 month long integration program in cooperation with the district family help center.”* kan evenmin een onoverkomelijke hinderpaal vormen voor verzoekster, aangezien het duidelijk is dat voor hen geldt, *“Volgens de Poolse site Migrant.info.pl kunnen verschillende groepen buitenlanders genieten van gezondheidszorg gefinancierd door de overheid [...]”*.

3.14. De arts-adviseur stelt in zijn advies dat in Polen erkende vluchtelingen zoals verzoekster in aanmerking komen voor een ziektekostenverzekering en dat voor hen dezelfde voorwaarden gelden als voor Poolse staatsburgers en dat volgens de Poolse site Migrant.info.pl in Polen erkende vluchtelingen een groep van buitenlanders vormen die aanspraak kan maken op gezondheidszorg gefinancierd door de overheid. Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij de medicamenten die zij behoeft volledig dient terug te betalen, zonder rapporten aan te brengen waaruit dit, ondanks haar status van in Polen erkende vluchteling, zou blijken.

3.15. Verzoekster stelt, *“Dat evenwel deze medicamenten onbetaalbaar zijn voor verzoekster die slechts over minimale inkomsten beschikt en bovendien er nog dient rekening gehouden te worden met de etnische Tsjetsjeense origine van verzoekster waardoor zij in Polen overal op de laatste rij komt te staan. Dat integendeel er bovendien nog steeds infiltraties zijn door de Russische inlichtingendiensten in Polen waarbij bepaalde afrekeningen plaatsvinden en in het algemeen de situatie voor Tsjetsjeense vluchtelingen nog steeds zeer onveilig is te noemen.”* doch dit is niet meer dan een persoonlijke overtuiging en een bloot betoog dat geen afbreuk kan doen aan het advies van de arts-adviseur en de eerste bestreden beslissing. Het past te dezen nog te duiden dat verzoekster twee asielaanvragen heeft ingediend waarbij de situatie in Polen aan bod kwam, die op niets zijn uitgedraaid.

3.16. Verzoekster betoogt, *“Alles berust op blote beweringen, dat er wel behandeling zal zijn, en dat deze wel toegankelijk zal zijn, doch zonder evenwel enig concreet behandelingsvoorstel (door wie, waar, wanneer ?)”*, doch te dezen dient de Raad op te merken dat het verzoekster is die blote beweringen uit. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet legt de verwerende partij niet op een concreet behandelingsvoorstel in Polen te doen voor verzoekster waarbij ze aanduidt bij wie, wanneer en waar precies ze aldaar terecht kan.

3.17. Voor de overige kritiek volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

3.18. Het derde middel formuleert verzoekster als volgt:

“SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM.

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING”

Zij betoogt als volgt:

“1. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dit niet gebeurd is in casu.

In de Kaukasus komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tsjetsjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking uit de Kaukasus het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tsjetsjenië, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat elke aanvraag inzake asiel vanwege een vluchteling uit Tsjetsjenië ten minste grondig wordt onderzocht en verwerende partij niet zomaar zich exclusief kan beroepen op standaardargumentatie.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar standaardargumentatie.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een aanvraag op basis van medische redenen, zonder enig concreet onderzoek te verrichten of er zich geen beletsels stellen, zoals de werkelijke situatie in het land van herkomst.

Dat in dit verband dient vastgesteld te worden dat ten onrechte een bevel is afgegeven om het Schengegebied te verlaten, terwijl verzoekster door Polen de subsidiaire beschermingsstatus is toegekend geworden.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door gebrekkigheid en een duidelijke schending van art. 3 EVRM tot gevolg zal hebben.

Dat verwerende partij niet zomaar bevel kan betekenen voor het volledige Schengegebied in strijd met deze beslissing van de Poolse autoriteiten en de vaststelling dat verzoekster niet terugkan.”

3.19. Verzoekster voert een uitgebreid bloot betoog over de toestand in Tsjetsjenië. De Raad ziet niet in hoe dit relevant is en aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, gelet op het feit dat verzoekster in Polen werd erkend als vluchteling en uit niets blijkt dat verwerende partij haar op gedwongen wijze zal repatriëren naar Tsjetsjenië. Waar verzoekster opwerpt, “*In deze omstandigheden is het duidelijk dat elke aanvraag inzake asiel vanwege een vluchteling uit Tsjetsjenië ten minste grondig wordt onderzocht en verwerende partij niet zomaar zich exclusief kan beroepen op standaardargumentatie*”, dient de Raad te concluderen dat verzoeksters betoog is gericht tegen een andere beslissing dan de bestreden beslissingen aangezien ze geen uitspraak doen over een asielaanvraag.

3.20. Waar verzoekster ten slotte opwerpt, “*Dat verwerende partij niet zomaar bevel kan betekenen voor het volledige Schengegebied in strijd met deze beslissing van de Poolse autoriteiten en de vaststelling dat verzoekster niet terugkan*”, dient de Raad op te werpen dat verzoekster eraan voorbijgaat dat de tweede bestreden beslissing stelt, “*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven*”. De verwerende partij ontzegt verzoekster dan ook geen terugkeer naar Polen.

3.21. De overtuiging van verzoekster dat de bestreden beslissingen de in het middel opgeworpen bepalingen schenden, volstaat niet om deze beslissingen aan het wankelen te brengen.

Het derde middel is ongegrond.

3.22. Het vierde middel formuleert verzoekster als volgt:

“SCHENDING MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ART 3 EVRM

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING

SCHENDING FAIR PLAY-BEGINSEL”

Zij betoogt als volgt:

“In casu werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

In plaats van een behandeling te ontvangen in het land van herkomst, zal verzoekster terecht komen in een situatie van aanslagen, terreur, en een totaal gebrek aan werkelijke behandeling, dewelke nochtans noodzakelijk is zoals ook door de arts-attaché wordt erkend.

Er zal manifeste schending van art. 3 EVRM aan de orde zijn.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het nemen van de hier bestreden beslissing aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonde dat hij specifiek wordt geïsoleerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechten-rapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.

Door zomaar zonder enig concreet onderzoek te stellen dat er geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer, worden de rechten van verdediging ten zeerste geschaad.

Deze schending der rechten van verdediging geldt des te meer aangezien door verzoekster tal van problemen in het thuisland werden gemeld én het feit dat zij vanwege de Poolse autoriteiten de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Deze erkenning houdt een duidelijke indicatie in van een dreigende schending van art. 3 EVRM ingeval van terugkeer.”

3.23. Verzoekster voert opnieuw een uitgebreid bloot betoog over de toestand in Tsjetsjenië. Het volstaat te verwijzen naar de bespreking van het derde middel.

Het vierde middel is ongegrond.

3.24. Verzoekster formuleert een vijfde middel als volgt:

“SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT”.

Zij betoogt als volgt;

“Verzoekende partij en haar afkomst en herkomst uit Dagestan worden niet in vraag gesteld. Uit eveneens voor verwerende partij toegankelijke rapporten blijkt duidelijk dat de situatie van jongemannen uit de Kaukasus, niet enkel in de Kaukasus, maar ook in de Russische Federatie als geheel, zeer zorgwekkend te noemen is. Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid om jongemannen uit Tsjetsjenië/ Ingoetsetië/Dagestan afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bv. ontvoeringen en verdwijningen (zie <http://www.minbuza.nl/actueel/ambtsberichten,2008/08/Noordelijke-kaukasus---11-08-2008.html>).

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Dat deze onveilige situatie met ontvoeringen, verdwijningen, folteringen edm. ook in het verleden reeds expliciet door verwerende partij werd erkend in Tsjetsjenië.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Door het automatisch stellen is er manifest schending aan de orde van art. 3 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering (zie hoger).

Bovendien zou een dergelijke bewering ook manifest in strijd zijn met de bevindingen van de Poolse autoriteiten.

Om dezelfde redenen als hoger vermeld dient tevens het bevel om het grondgebied te verlaten, vernietigd te worden.”

3.25. Opnieuw steekt verzoekster een betoog af over de toestand in Tsjetsjenië, waarbij ze inzoomt op de situatie van “jongemannen uit de Kaukasus”, daar waar verzoekster manifest niet tot deze doelgroep behoort. De Raad ziet niet in waarom verzoekster de verwachting koestert dat de verwerende partij een onderzoek verricht naar de situatie in Tsjetsjenië, daar waar ze erkend vluchteling is in Polen en haar asielprocedures in België op niets zijn uitgedraaid.

Het vijfde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA